

Sygn. akt X Ga 191/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący Sędzia SO Iwona Wańczura - spr

Sędzia SO Małgorzata Korfanty

Sędzia SO Ewa Trzeja - Wagner

Protokolant *Aleksandra Ciesińska*

po rozpoznaniu w dniu **26 września 2014 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **B. T.**

przeciwko: **Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 marca 2014 r.

sygn. akt VII GC 2209/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w Z. na rzecz powoda B. T. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Iwona Wańczura SSO Ewa Trzeja - Wagner

Sygn. akt X Ga 191/14

UZASADNIENIE

B. T. wniósł o zasądzenie od Przedsiębiorstwa (...) " (...) Sp. z o.o. w Z. kwoty 39.123,84 złotych z ustawowymi odsetkami od 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty zgodnie z załączoną do pozwu fakturą VAT, tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy z 18 lutego 2013r. Wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Wskazał, że wykonał prace na rzecz pozwanej zgodnie z zawartą między stronami umową, pozwana przyjęła fakturę VAT i zaksięgowała ją w swoich księgach rachunkowych, nie dokonała jednakże zapłaty należności.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa

i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Zaprzeczyła, jakoby odebrała usługi udostępnienia osób przez powoda. Brak było podstaw do wystawienia przez powoda faktury VAT, protokół nie wskazywał bowiem ilości przepracowanych godzin.

Pismem z dnia 21 lutego 2014r. powód ograniczył żądanie pozwu do kwoty 30.000,00 złotych wraz ustawowymi odsetkami, odsetkami ustawowymi od kwoty 9.123,84 złotych od 22 maja 2013r. do 21 stycznia 2014r. i kosztami procesu.

W pozostałym zakresie cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt VII GC 2209/13 Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 maja 2013 roku do dnia zapłaty, zasądził od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe liczone od kwoty 9.123,84 złotych za okres od dnia 22 maja 2013 do dnia 21 stycznia 2014 roku, umorzył postępowanie w pozostałej części oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.374 złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie to poprzedzono ustaleniem, że strony łączyła umowa

z 18 lutego 2013r., przedmiotem której było oddelegowanie przez powoda podwykonawców, celem świadczenia usług spawalniczych na rzecz pozwanej.

W myśl § 5 umowy strony ustaliły wynagrodzenie jako iloczyn roboczogodzin wykonanych przez oddelegowanych podwykonawców i stawki roboczogodzinowej, określonej w § 6 umowy, powiększonej o wartość podatku VAT. Powód wykonał umowę, wystawiając z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 39.123,84 złotych z terminem płatności do dnia 21 maja 2013r. Pozwana nie kwestionowała wykonania usług przed wytoczeniem powództwa. Nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do jakości świadczonych usług. Pozwana nie kwestionowała w szczególności ani wystawienia, ani wysokości faktury VAT. Pozwana ujęła fakturę VAT w swoich księgach. Dnia 21 stycznia 2014r. pozwana uregulowała część należności głównej

w wysokości 9.123,84 złotych

Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd Rejonowy do wniosku, że powództwo należało uznać za zasadne. Wobec cofnięcia powództwa co do części należności głównej Sąd umorzył postępowania w tym zakresie na zasadzie art. 355 § 1 k.p.c.

w zw. z art. 203 § 1 k.p.c.

Powód spełnił świadczenie w sposób odpowiadający ustalonej treści stosunku prawnego, a w konsekwencji nabył roszczenie o spełnienie świadczenia wzajemnego – o zapłatę wynagrodzenia (art. 353 § 1 k.c.). Za bezzasadne uznać należało zarzuty pozwanej zmierzające do podważenia wykonania umowy. Okoliczność odebrania przez pozwaną prac w sposób niebudzący wątpliwości potwierdził podpisany przez strony protokół odbioru. Pozwana nie składała jakichkolwiek zastrzeżeń co do świadczonych przez oddelegowanych podwykonawców usług, nie składała również żadnych reklamacji przed procesem. Twierdzenia pozwanej, niepoparte żadnymi dowodami, Sąd uznał zatem za całkowicie gołosłowne.

Sąd Rejonowy podkreślił, że faktura VAT nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego, ale skoro strona powodowa na wystawionej fakturze VAT wpisała tytuł zapłaty, to Sąd w ramach swobodnej oceny dowodów władny był przyjąć, że wskazana w fakturze podstawa żądania zapłaty odpowiada rzeczywistości.

W konsekwencji należało uznać, iż istniały podstawy dla jej wystawienia, a powód umowę wykonał. Wynagrodzenie dochodzone pozwem było mu zatem należne.

Szczególnie istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały zapisy umowy stron odnoszące się do wynagrodzenia, ustalonego jako iloczyn roboczogodzin

i stawki roboczogodzinowej. Sposób rozliczeń wynikał z przyjętej przez strony praktyki i był tożsamy we wcześniejszych okresach współpracy stron. Powód, zgodnie z obowiązującym między stronami zwyczajem, wskazał w protokole odbioru i na fakturze VAT wyliczoną w powyższy sposób kwotę.

Odsetki zasądzone zostały na podstawie art. 481 § 1 k.c., a o kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniosła pozwana, zaskarżając go w części, tj. co do punktu 1 w zakresie kwoty 21.096,99 zł, na którą składają się należność główna w kwocie 20.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwota 1096,99 zł stanowiąca odsetki ustawowe liczone od kwoty 10.000,00 zł za okres od dnia 22 maja 2013 roku do dnia 25 maja 2014 roku oraz punktu 2 i 4.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całości zebranego materiału w sprawie oraz sprzeczność ustaleń Sądu z zebraniem materiałem,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak zebrania w całości możliwego, dostępnego materiału dowodowego oraz brak dostatecznego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy z uwagi na brak rozważenia przez Sąd czy usługi udostępnienia osób wskazane w umowie łączącej strony zostały przez pozwanego rzeczywiście odebrane, a tym samym, czy wystawiona przez powoda faktura, a także załączony protokół w jakimkolwiek punkcie wskazują na ilość przepracowanych godzin.

Pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części wraz z ustawowymi odsetkami wskazanymi w treści pozwu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który

w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Pisemne uzasadnienie wyroku zawiera pełną ocenę zasadności powództwa B. T.

z wyjaśnieniem wszystkich okoliczności, jakie pojawiły się w toku postępowania. Sąd Okręgowy aprobuje stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd meriti przyjmując jako własne. Argumentacja prawna przyjęta przez Sąd Rejonowy była właściwa. Nie sposób było uwzględnić któregokolwiek z zarzutów pozwanej.

Odnosząc się do podniesionych przez pozwaną zarzutów prawa procesowego, należy zwrócić uwagę, iż przewidziane w art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice

zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

W tym miejscu Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 23 stycznia 2001 r. (por. sygn. akt IV CKN 970/00, LEX nr 52753), zgodnie z którym dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Wymogów tych nie spełnia apelacja pozwanej, której uzasadnienie w zakresie omawianego zarzutu ogranicza się do ogólnej krytyki ustaleń faktycznych. Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwana nie przedstawiła w apelacji żadnych okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Nie sposób zgodzić się przede wszystkim z zarzutem kwestii braku tożsamości w zapisach umowy z wystawioną fakturą oraz treścią protokołu odbioru.

Z postanowień umownych wynika jasno, że treścią umowy było świadczenie usług spawalniczych. Zapis ten w pełni koreluje z treścią zarówno faktury jak i protokołu odbioru, z których wynika, że doszło do ich wykonania. Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości co do tożsamości tytułów wskazanych w treści umowy oraz w fakturze. Przesądza o tym też okoliczność dokonania przez pozwaną wpłaty części należności za fakturę nr (...), będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Zachowaniem tym pozwana przyznała zasadność wystawienia tejże faktury i tym samym zasadność roszczenia.

Brak jest też jakichkolwiek podstaw do uznania, że usługi spawalnicze nie zostały odebrane przez pozwaną. Na odbiór prac wskazuje wprost treść protokołu odbioru, który podpisała pozwana, akceptując jednocześnie należną powodowi kwotę wynagrodzenia. Pozwana nie dostarczyła żadnego argumentu przemawiającego za odmienną interpretacją.

Z tych względów apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c, uznając stronę powodową za wygrywającą w całości.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Iwona Wańczura SSO Ewa Trzeja-Wagner